

němž vymačkal z nádoru hnis, vytáhl kousky tkání a sraženiny z několika míst...

Nejefektivnějším číslem byla operace, při níž léčitel do slova vyňal oko, vytáhl z něj jakousi sraženinu a poté bulvu vrátil na své místo...“

Novináře Kosyreva tento fenomén velice zajímal, a proto se snažil prozkoumat osud několika lidí, kteří prodělali operaci. Během půldruhého roku, kdy s nimi udržoval kontakt, byli tito jedinci zdraví.

Profesor medicíny A. G. Li podnikl společně s moskevskou léčitelkou N. K. Kozinovou v roce 1996 dvoutýdenní výpravu na Filipíny, přičemž jeho cílem bylo prozkoumat, zda je možné roztáhnout tkáň a proniknout do lidských útrob bez pomoci nože a dalších nástrojů.²¹

Během setkání s filipínskými léčiteli se dvojici podle profesora „podařilo spatřit, zaznamenat a osvojit si řadu nových zajímavých bioenergetických metod léčení i objevit nové, neuvěřitelně zajímavé a efektivní přístupy k léčbě celé řady nemocí“.

Při výzkumu operací, jež na Filipínách prováděli tamní léčitelé, profesor Li zjistil, že představují pouze část léčebného procesu a navrhl odlišovat *ψ-chirurgii* od *trans-chirurgie*. „V průběhu *ψ-chirurgie* je léčba a zcelování tkání podle názoru léčitelů výsledkem projevu důvěry, ukázkou víry ve schopnost léčit druhé. Průnik ke tkáním a přísun energie bezprostředně k nemocnému orgánu probíhá bez použití jakýchkoliv pomůcek. Při *trans-chirurgii* se ‚chirurg‘ dostává do transu a v tomto zvláštním stavu vědomí dochází k řezání tkání bez umrtvení s pomocí nejrůznějších nástrojů, aniž by si byl operatér svého jednání vědom (jako by někdo ‚pohyboval‘ jeho rukama nebo ho ‚ovládal‘). Filipínští léčitelé často zaměňují *trans-chirurgii* s *ψ-chirurgií*, což ovšem není správné.“

Profesor A. G. Li uznává existenci trans-chirurgie a domnívá se, že „z pohledu klasické vědy a medicíny v současnosti nebyla prokázána skutečnost zcelování tkání a průniku do lidského těla“.

Poté, co badatel prohlédl šestadvacet pacientů, kteří prodělali operaci a následné léčení, vysvětlil všechny pozitivní změny v jejich organismu jako výsledek bioenergetického ozdravného procesu, při němž se „léčitel stává vodičem univerzální životní energie“. Dále zaznamenal, že ψ -operace jsou v poslední době velmi rozšířené v Evropě, Americe i v Rusku (filipínští léčitelé často pobývají v Ruské federaci), a nakonec dospěl k následujícímu závěru: „V současnosti se přikláním k charakteristice ‚krvavých‘ ψ -operací jako k jedné z metod dokonalé, a tím pádem také velmi efektivní psychoterapie²¹.“

Čtenáři mají samozřejmě plné právo vyvodit si z výše uvedených citací vlastní závěry o hodnotě a pravdivosti předkládaných skutečností.

1. 4. Telekineze a teleportace

Výjimečnou schopnost působit s pomocí psychokineze na statické objekty prokázala Niněl Sergejevna Kulaginová⁵. Ve více než pětadvaceti různých státních vědeckých laboratořích v Moskvě i tehdejším Leningradu probíhaly od roku 1964 pokusy, které měly prozkoumat její schopnosti. Experimentů se zúčastnila skupina vědců z Fyzikálního ústavu M. P. Lebeděva sovětské Akademie věd v čele s doktorem fyzikálních a matematických věd F. Bunkinem, přičemž mezi členy týmu patřili rovněž akademik J. B. Kobzarev, dopisovatel Akademie věd SSSR R. V. Chochlov a další. Doktor technických věd G. N. Dulněv zveřejnil v několika vydáních časopisu *Soznanije i fizičeskaja realnost'* (třetí díl, č. 1, 3, 4 z roku 1998) výsledky experimentálního výzkumu psychokinetických schopností N. S. Kulaginové, který proběhl v Leningradském ústavu jemné mechaniky a optiky.

Kromě telekineze, tedy působení na lehké předměty a střelku kompasu, Kulaginová několikrát prokázala schopnost takzvaného *hmatového zraku* – dokázala rukou „číst“ různé texty. Exponovala látky citlivé na světlo, kontaktně i bezkontaktně v lidech vyvolávala pocit pálení a zanechávala na jejich těle popáleniny. Podstatně, i o několik jednotek, snižovala pH vody, vytvářela v různých tekutinách kyselé prostředí, ovlivňovala šíření laserového paprsku, několikrát zvyšovala vodivost vzduchu. Dařilo se jí zmírňovat bolest a terapeuticky působit při zánětlivých procesech některých onemocnění²².

Šokující ukázky psychokineze předvedl izraelský senzibil Uri Geller, s nímž v roce 1971 spolupracoval doktor A. Pucharic, jenž je proslulý teoretickými pracemi v oblasti fyziky a fyziologie psychického výzkumu⁵. Geller silou myšlenky ohýbal a lámal kovové předměty, rušil magnetické záznamy, nutil předměty mizet a znovu se objevit.

Uri Geller

S pomocí rentgenospektrálního mikroanalyzátoru zkoumali ruští vědci lžičku z kovové slitiny, která byla zdeformována působením Uriho Gellera. V časopise *Parapsychologie a psychofyzika* (č. 4, 1993, strany 57–63) se dočteme: „Uprostřed přetočené části kovové lžičky jsme zaznamenali oblast, na jejíž hranici a v jejíž blízkosti došlo ke změně koncentrace prvků slitiny. V místech zkroucení byla struktura materiálu

výrazně odlišná. Poblíž jsme také našli množství specifických mikroskopických trhlin. Celkový obraz zjištěných změn připomíná tepelné působení, které proběhlo v lokální zóně přeměny a nazývá se *opal*.“

Pozoruhodný experiment uskutečnil vědec Saul Paul Sirag, který Gellerovi podal naklíčené semeno fazolu zlatého a poprosil ho, aby „vrátil zpátky čas“. „Uri stiskl fazol v dlaní, a když přibližně po třiceti sekundách dlaň otevřel, ležel na ní bob bez jakýchkoliv známek klíčení. Zdá se, že jev, který byl později nejdou zopakován, svědčí o psychokinetickém působení i na kategorii času⁵.“

Uri Geller patří bezpochyby mezi velmi vnímavé a světově proslulé senzibily. Sovětští (a nyní ruští) senzibilové nejsou sice o nic horší, ale zůstali zpravidla v utajení a pod dohledem Ústředního výbor Komunistické strany Sovětského svazu, KGB a GRU (Hlavní zpravodajská správa). Teprve v posledních letech byla některá jména odtajněna.

Například Anatolij Sergejev byl v minulosti zástupcem vojenského ataše a zákonným představitelem GRU Generálního štábu v jedné z evropských zemí. Díky vzpomínkám novináře A. Kondrašova vyšly najevo některé zajímavé skutečnosti, jež jsou spojené právě se Sergejevem. My si nyní jednu z nich přiblížíme podrobněji.

V tělocvičně velvyslanectví probíhal napínavý volejbalový zápas, v němž proti sobě nastoupily výběry novinářů a diplomatů. Zástupce vojenského ataše A. Sergejev měl zrovna provést podání, avšak těsně před silným úderem do míče se prudce otočil a pohlédl na soupeře. Zhypnotizovaný protivník zůstal stát jako solný sloup a nedokázal přijmout servis. Stejný trik uplatnil Sergejev na každého hráče z družstva žurnalistů, přičemž opravdová kouzla předváděl později u stolu. „Když se soustředil, dokázal pouhým pohledem pohybovat litrovými tupláky s pivem po stole, uměl ohýbat kovové nože i vidličky. Všichni byli zcela šokováni²³.“

Co se týče *teleportace* (okamžitý přesun v prostoru), neznáme v současnosti příliš mnoho příkladů. Určitě však existují. Disponuje jimi již dříve zmiňovaný Sai Baba. „Dokáže číst myšlenky, vidí minulost i budoucnost, je schopen vyskytovat se na různých místech současně. Může na sebe vzít jakoukoliv podobu, umí dokonce ovlivňovat počasí, dokáže zařídít, aby přestalo pršet nebo aby začal foukat vítr. Je schopen zastavit činnost ničivých živlů, a umí dokonce i odvrátit katastrofu¹⁶.“

V lednu roku 1998 proběhla rozhlasovým a televizním vysíláním zpráva, že významný rakouský fyzik Anton Zeilinger teleportoval ve své laboratoři v Innsbrucku foton. Podobná věc se podařila teprve před nedávnem Italům a Američanům. Zeilinger tvrdí, že už sestrojil přístroj na teleportaci, který dokáže doslova během několika vteřin přenést člověka na libovolnou vzdálenost²⁴. „Dosud ale existuje jeden neřešitelný problém: stroj si musí s naprostou přesností zapamatovat polohu a charakter všech atomů, z nichž se jedinec skládá, aby ho na jiném místě naprosto přesně sestavil. Na světě však dosud neexistuje natolik výkonná výpočetní soustava, aby naráz dokázala přenést tak obrovské množství informací.“

Mnohem dále však ve svých výzkumech došli ruští vědci. Jestliže se zahraničním badatelům podařilo převést fotony z jedné frekvence na druhou na krátkém úseku světelných vln, pak „ruští výzkumníci pod vedením akademika P. P. Garjajeva jediným mávnutím křídel přeletěli celé světelné spektrum a vznesli se vysoko, do oblasti radiových vln“, což znamená, že teleportovaný foton „změnili“ na radiovou vlnu. „Na základě tohoto jevu je možné vytvářet světelné a radiové vlny, kopie libovolných hmotných objektů a přenášet je prakticky okamžitě na obrovské vzdálenosti. Moskevští badatelé považují teleportaci předmětu, a dokonce i živých bytostí, za zcela reálnou. Na vlastním zařízení už vytvořili kopie menších předmětů²⁵.“

Na stránkách periodika *Litěraturnaja gazeta* (č. 1–2 z roku 2001) byla pod názvem *Obyčejné povolání* otištěna poznámka Jeleny Rajevové, která odkazuje ke knize kosmonauta K. Feoktistova *Dráha života* (Trajektorija žizni). Autorka v příspěvku píše: „...Poslední dvě kapitoly knihy s názvem ‚Spory okolo Marsu‘ a ‚Let ke hvězdám‘ mohou u střizlivě uvažujícího maloměšťáka vyvolat rozpaky. Dost nerealisticky například působí úvahy o možnosti vytvoření informačního *paketu* (shluku), který by obsahoval detailní popis lidské osobnosti (včetně fantazie, sympatií, antipatií a tak dále) a jenž by bylo možné odeslat prostřednictvím elektromagnetických vln ke vzdáleným hvězdám kvůli zprostředkování kontaktu.“

Úvahy astronauta K. Feoktistova o teleportaci člověka ale zřejmě nejsou příliš odtržené od reality, když se věda touto problematikou intenzivně zabývá.

Zatímco badatelé dosud o možnostech teleportace předmětů a živých bytostí pouze uvažují, mágové již takovou činnost provádějí.

K uvedenému problému se mimo jiné vyjádřil také šéf rostovské pobočky Asociace ENIO V. J. Rogožkin. V letech 1990–91 se v Moskvě v masovém měřítku začali objevovat poltergeisti. K výzkumu a neutralizaci těchto jevů byl sestaven tým odborníků z různých měst republiky, do jehož kruhu byl přizván právě i V. J. Rogožkin. Jelikož ke všem závažným případům výskytu poltergeista docházelo v typizovaných třípokojevých bytech, vědec se v jednom z nich dočasně usadil, což mu umožnilo být přímo u zdroje a vše lépe pochopit.

Jako „induktoři“ poltergeista ve všech případech fungovali chlapci ve věku mezi dvanácti a čtrnácti lety. Většinou pocházeli z rodin, jež byly opuštěny otcem, a prožili porodní trauma nebo jiná zranění mozku. Pokud se v bytech začali z neznámých příčin objevovat poltergeisti (vybuchovala kulíčková pera, začaly hořet noviny, padaly různé předmě-

ty, létaly kusy nábytku a tak podobně) a obyvatelé byli to-
tálně zmatení, objevil se nablízku „dobrodinec a zachránce“
Nikolaj Ivanovič Trojanov, psychoterapeut z moskevské to-
vární na parfumerii. Snažil se lidem „vysvětlit“, že dané
jevy jsou spojeny s jedinečnými schopnostmi dítěte a že je
připraven přijmout chlapce do učení, díky čemuž se schop-
nosti dítěte rozvinou a poltergeist zmizí. Sliboval hory doly
(cestu do USA do centra paranormálních jevů) a obvykle
dosáhl svého.

Nikolaj Ivanovič Trojanov se více než padesát let velmi
vážně zabýval magií a ovládal řadu technik, které mu umož-
ňovaly provádět jedinečné věci. „Mohl například teleporto-
vat svému příteli v USA unikátní ikonu z libovolného chrá-
mu. Sám Trojanov si však takto hrával jen ve vzácných přípa-
dech a velmi zřídka. Neměl žádnou zvláštní potřebu se hmot-
ně zabezpečovat... zabýval se tím z čisté „lásky k umění“²⁶.

Své učedníky si Trojanov testoval speciálním způsobem.
V typizovaných bytech prováděl „astrální ověřování“ a vy-
bíral vhodné kandidáty. Vytvářel „standardní astrální kanál
na procházky“ po bytech a posílal do astrální roviny dítěte
bytost z paralelního prostoru – zlého ducha. Tento postup
mu zjednodušovala právě poranění mozku, stačil menší šok
dítěte způsobený třeba samovznícením tapety a zlý duch byl
zaveden do astrálního plánu chlapce, který začal působit
jako zdroj poltergeista a vykonával své temné dílo sám. Na
nezkušeného čtenáře může celá výše uvedená záležitost pů-
sobit v lepším případě jako výplod bujné fantazie. Proto
tedy navrhuje, aby se zájemci podrobněji seznámili s fe-
noménem poltergeista v řadě článků, zveřejněných v něko-
lika číslech vědeckého časopisu *Parapsychologija i psicho-
fizika* z let 1993–99. Uvedené stati přinášejí informace
o mnoha výzkumech poltergeista, o nichž se nejednou dis-
kutovalo na mezinárodních konferencích.

Nyní se však opět vrátíme k Trojanovovi, jehož škola
představovala skutečný unikát; učil totiž děti používat ast-

rální výstup, teleportaci. V hodinách například dětem ukazoval fotografii prstenu s drahokamem a tvrdil, že ztracený šperk patří jeho známé. Úkolem chlapců bylo podniknout astrální výstup, najít prsten a teleportovat jej. Děti úlohu úspěšně splnily...

Samotný Trojanov kontroloval žáky ve své astrální podobě, pravidelně „obcházel“ jejich byty, a byl to právě jeho astrální dvojník, jehož zaregistroval v jednom z bytů odborník na *eniologii*, který tam „seděl v úkrytu“.

Celý tento příběh skončil setkáním vědců s Trojanovem na jeho pracovišti v továrně. Po jejich rozhovoru najednou fenomén poltergeista zmizel.

1. 5. Telepatie a jasnovidectví

Telepatie jako jev byla prozkoumána dostatečně důkladně, a proto můžeme v této souvislosti uvést řadu příkladů. V roce 1971 se v americkém tisku objevily zprávy o tom, že odborníci prováděli čtyři telepatické seance mezi pozemními základnami a kosmickou lodí *Apollo 14*, když kosmický koráb mířil na Měsíc. Jeden z kosmonautů byl senzibil, telepat, a v myšlenkách vysílal na Zem určité obrazy. Pro tyto účely byly vypracovány obrázky zvané *Zenerovy karty*. Na naší planetě potom tyto myšlenkové obrazy přijímal jiný telepat. Ukázalo se, že ze dvou set obrázků, které astronaut vyslal, bylo jedenapadesát spolehlivě přijato senzibilem na Zemi, což rozhodně nemůže být náhoda²⁷.

Výzkum telepatie začal v Rusku ve dvacátých letech minulého století, jednalo se o systematické pokusy, kterých se zúčastnili profesor G. A. Koževnikov, B. B. Kažinskij, A. V. Leontovič, A. L. Čiževskij, uznávaní vědci, akademici P. P. Lazarev a V. M. Bechtěrev. Akademik Lazarev je znám především jako tvůrce iontové teorie dráždivosti, zatímco V. M. Bechtěrev je specialistou v oblasti výzkumu mozku. V jejich práci pokračoval Bechtěrevův žák, profesor Leningradské univerzity L. L. Vasiljev. Bádání těchto vědců vy-

volalo obrovskou odezvu v odborných kruzích po celém světě. Jednalo se o experimenty se sugescí na velké vzdálenosti, až stovky a tisíce kilometrů, které dělily Leningrad a Sevastopol. Zahrnovaly také pokusy se sugescí z kovové místnosti se stěnami, které nepropouštěly velkou část paprsků elektromagnetického spektra. Experimenty přinesly neobyčejně zajímavé výsledky, L. L. Vasiljev také mimo jiné dospěl k závěru, že ani izolace či jakékoliv jiné překážky, a dokonce ani pozemské vzdálenosti nemohou bránit telepatickému spojení²², což potvrdila ukázka seance mezi senzibily na Zemi a na Měsíci.

Za nejvýraznějšího telepata minulého století lze označit Wolfa Messinga, který ve svých vzpomínkách mimo jiné uvádí²²: „Už vůbec není potřeba znovu a znovu hledat důkazy, že telepatie existuje; takových potvrzení už totiž bylo nashromážděno až příliš mnoho. Je třeba se od nich odrazit a snažit se proniknout do mnohem niternějších tajemství tohoto jevu.“

Tím se také zabývá současná věda. V časopise *Soznanije i fizičeskaja realnost'* (třetí díl, č. 4 z roku 1998) popisuje doktor technických věd G. N. Dulněv ve článku „Registrace telepatických jevů“ výsledky, které prováděl Leningradský ústav jemné mechaniky a optiky.

Časopis *Těrminator* přinesl rozhovor se členem Ruské akademie přírodních věd a Ruské akademie lékařských věd V. P. Kaznačejevem, v němž tento vědec hovoří o výzkumu telepatie početných skupin lidí. „Sezení transpersonálního (telepatického) spojení se účastnili pracovníci našeho ústavu, obyvatelé ruských i zahraničních měst a obcí. Jen k telepatickému mostu *Polární zář* se například připojily přibližně dva tisíce lidí, žijících v Novosibirsku, na ostrově Dixon, na Uralu, v Moskvě, ve Francii, Španělsku a USA... V daném okamžiku si účastníci sezení telepaticky předávali a přijímali na vzdálenost více než tisíc kilometrů náboženské symboly, obrazy ze starých jeskynních maleb a výtvary